
HÁRS ERNŐ

Északi fény a Lajta felett

Minden azon múlik, megértjük-e vajon,
hogy mit üzen a jel,
minthogy az istenek szeretik így közölni
döntésüket a halandó világ
sötétségben bolyongó teremtményeivel.

A Lajta partja mentén vezető esti sétám
felett váratlanul
kigyúlt a koramárciusi ég.
Valami különös, ismeretlen erő
vetítette fölém félelmetes tüzét.
Nem kazal lángja volt, amely az éjszakában
a várható veszélyt sokszorosra nagyítja,
sem a valódi vész gyilkos fenyegetése,
mikor egyszer a közelünkben égő
tölténygyár lőportartálya felé
repült egyre nagyobb sűrűségben a szikra.

Nyomasztó volt a fény, prófétikus erővel
mindent beborító zord figyelmeztetés:
olyasmi vár reánk, ami még soha nem volt,
amit az elemek fenséges jelbeszéde
bír elmondani csak, s amitől az úgymár
sebekkel teli század
feltartóztathatatlanul végleg derékbe roppan.

Északi fény terült Európa fölé –
olvashattam a másnap megjelenő lapokban,
s a tizenharmadik márciusi napon
Ausztriát ellenállás nélkül bekebelezte
a „testvéri” Német Birodalom.

Mint házát csiga

Mint házát csiga, cipelem a múltam,
s ahogy a Bourbonok,
nem felejtettem semmit, nem tanultam,
csak kínom ezüst sávját vonzsolom
magam után, fáradtan, nyomorultan.

Vágy fog el olykor, hogy kifényesítsem
a terhet, hogy rá büszke is lehessenek,
s a végső döntő inkvizícióra
ne úgy menjek mint bélyeges eretnek.

De számban az emlékek összefolynak,
már nem tudom, mi keserű, mi édes,
egymásba érzem a jót és a rosszat,
félszáz esztendő távolsága szoktat
egy mástörvényű igazságtevéshez.

Ideje volna már, hogy ami annyi
viszontagság közt kérgemmé rakódott,
az örök nap fényébe kiterítsem.
Tapossa össze, ami benne romlott,
s mi érték, vegye magához az Isten.

